

Det buldret i fjellet

Skrevet av Inge Lars

fredag 24. oktober 2014 22:41 - Sist oppdatert søndag 26. oktober 2014 17:10

Birkelid tegnet av Ivar Berntsen

I Årbok for Beiarn 1990 fant jeg, etter tips fra Laila, dette stykket som min far har skrevet. Han skriver om mystiske fenomener ved Storråjen, som nettopp er den haugen jeg kaller Vindhågen, hvor jeg har plassert vindgeneratoren som lager disse elgoksebrølene. Hvis det er noe med at det er hulder og skrømt der, så blir de vel ganske irritert av remjingen de har fått nå.

Tegningen her er av Ivar Berntsen, fra 1960.

Det buldret i fjellet

av Morten Birkeli

I min barndomstid hendte det av og til ting som forundret oss, og som vi gjerne knyttet litt trolldom og huldreaktivitet til. Nå sitter jeg og tenker på Birkelid og den tiden vi levde og bodde der. I Storråjen, en fjellknaus rett over for huset, kunne det på ekstra varme dager brumle og bråke som en fjern torden. Vi unger satte denne brumlingen selvfølgelig i forbindelse med hulder og skrømt. Min far sa at det var elefanter som kjørte med vogner inne i fjellet. Selvsagt trodde vi unger litt på denne versjonen av uvirkelighet, og fortsatte å ha en mistanke om at det var noe mystisk som foregikk inne i fjellknausen.

Far var forøvrig flink til å lage historier av alt som foregikk i naturen. I bekker hvor det i forbindelse med rinnende vann dannet seg store hvite skumtuer fikk han oss til å tro at det var hvite hulderhøner som lå og ruget. Vi gikk store omveier for ikke å komme for nær disse "hønene" når vi skulle passere dem. Du vet når vannet danset i ring under disse "skumhønene"

Det buldret i fjellet

Skrevet av Inge Lars

fredag 24. oktober 2014 22:41 - Sist oppdatert søndag 26. oktober 2014 17:10

vipet de med stjerten og et tenkt hode.

På veien ned til Eggesvik var det et par vanndammer. Der dannet det seg alltid flere skumvirvler. Der stoppet vi alltid og lekte med disse skummene. I disse dammene var det også liv om sommeren. Når det led utpå sommeren og det hadde vært lite nedbør var dammene fulle av rumpetroll. Disse froskeungene lekte vi ofte med. Men far likte visst ikke at vi skulle leke med disse små skapningene. Han sa det var huldra som avlet disse, og da ble det slutt med å leke med dem, for vi hadde stor respekt for alt som hadde med huldre å gjøre.

Men tilbake til Storhåjen og brumlingen i fjellet. Vi fikk senere forklart at det nok var malm og metaller inne i fjellet, og når det ble sterk varme over lange tider mente noen at disse metallene satte seg i bevegelse. Jeg vet ikke hva som kan være riktig. Jeg velger å tro på det vi som barn fikk forklart om at det var hulder inne i fjellet, eller at noen kjørte med buldrende vogner. Dermed ble det vi fikk forklart fortsatt mystisk og huldreaktig. Det gir meg også en god og barnslig følelse av å ennå være et barn.

En gutt som bodde nede ved sjøen sa engang at vi fjellfolk var lite opplyst. Ja, lat så være. Fantasi hadde vi i alle fall, og vi nøyde oss med å tro på fantasi og uvirkelighet. Var vi dumme? Var vi lite opplyst? Kanskje det, men vi hadde det godt i vår dumhet. Vi led aldri nød, og vi var eller vi følte oss aldri ensom. Fjellgårdene var våre og bare våre. Der oppe var vår verden. Der levde vi vår barnslige tilværelse, og lengtet ikke til noe annet. Steinene, tuene og skog og fjell var vårt,

Det buldret i fjellet

Skrevet av Inge Lars

fredag 24. oktober 2014 22:41 - Sist oppdatert søndag 26. oktober 2014 17:10

bare vårt. Det var for oss livet.